

[Handelsministeren.]

blevet fornærmet over hans udtalelser. Nej da, nej da. Jeg sagde ikke, at det ærede medlem var hård i sine personlige angreb på mig, jeg sagde, at det ærede medlem brugte stærke ord, som dækkede over en svaghed i substansen, og det dokumenterede det ærede medlem selv ved efter i første omgang at have stillet en række spørgsmål til mig, som jeg står op og svarer på alle sammen — så vidt jeg da kan se — så at sige til mig, at denne meget lange redegørelse skulle dække over, at handelsministeren var politisk bange.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at også jeg finder nu og da politisk belæring i at se på valgtallene fra sidste valg, og det tror jeg også de konservative kunne gøre. De konservative kunne f. eks. stille sig det spørgsmål, hvor meget stærkere oppositionen stod efter valget end forud for valget. (Poul Sørensen: Og hvad med de radikale?). Det kommer, ærede medlem, det kommer. Det ærede medlem hr. Weikop kunne sammen med det ærede medlem hr. Poul Sørensen have gjort sig en forestilling om, hvor de radikales stemmer, der blev mistet ved sidste valg, gik hen, og han ville komme til det resultat, at de i alt fald ikke gik til de 2 store oppositionspartier.

Der var mange og meget store smil på oppositionens ansigter, da man forlod udvalgsforhandlingerne forleden aften. Så vidt jeg kunne bedømme — jeg indrømmer, at det er en subjektiv bedømmelse — var smilet størst på det ærede medlem hr. Poul Sørensens ansigt. Jeg ved ikke, om det har givet anledning til overvejelser hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Jeg vil da gerne sige, at jeg personlig opfatter den større bredde i det ærede medlem hr. Poul Sørensens smil som udtryk for en vis forventning om endnu en gang at kunne hente nogle stemmer fra venstre. Så kan det ærede medlem hr. Poul Sørensen endnu en gang få lejlighed til at gøre op, hvor lidt han egentlig har at bruge dem til.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg må sige, at jeg kan stadig ikke forstå statsministerens måde at argumentere på. Det, statsministeren sagde i sit forrige indlæg, og som jeg

kommenterede, var, at når venstre eller de konservative fremkom med sådanne forslag og ønsker, var det grunden til, at der ikke kunne forhandles og nås nogen overenskomst mellem parterne. Det fremhævede jeg, og dermed dementerede statsministeren i hvert fald sine egne tidligere udtalelser om, at oppositionen mødte tomhændet.

Så siger statsministeren nu: ja men skulle det være tilstrækkeligt til at være udtryk for en helhedsløsning? Statsministeren ved jo meget vel, at han ikke dermed har givet en blot tilnærmelsesvis udtømmende beskrivelse af den lange række områder, hvor på vi erklærede os villige til at forhandle.

Vi sagde f. eks. om spørgsmålet stats indkomster og udgifter, at vi var villige til, når vi var nået et skridt hen, at drøfte spørgsmålet om, i hvilket omfang vi under visse omstændigheder skulle acceptere en bunden opsparing. Vi sagde under forhandlingerne, at det var klart, at under forudsætning af, at vi i øvrigt ville realitetsdrøfte en helhedsløsning, måtte en række af de ting, som også regeringen havde foreslået, indgå. Jeg var selv ordfører i spørgsmålet om udbyttebegrænsning, og jeg erklærede mig villig til positivt at drøfte det.

Alt det ved statsministeren. Derfor tjener det ikke noget oplysende formål ligesom at foregive, at der ikke var noget som helst at drøfte, at der kun var lige præcis de ting, oppositionen og venstre havde foreslået. Lidt senere måtte statsministeren i sin polemik med de konservative indrømme, at der nok i venstre var en vis forhandlingsinteresse — statsministeren vil give som begrundelse: på grund af varetagelse af interesser, der stod venstre nær. Venstre vil altid gerne varetage interesser, der står venstre nær — naturligvis — men venstre ville naturligvis i denne situation, som vi gjorde det i sommerens forlig, varetage samfundsinteresserne. Jeg tror, vi står os ved at acceptere sådanne motiver hos hinanden.

Må jeg endelig i anledning af spørgsmålet om besparelser sige, at nu kan statsministeren jo nok sige, at vi kunne ikke nævne alle de områder, hvor vi ville spare; men statsministeren og hans finansminister har heller ikke kunnet sige, hvad det var, man